

سوره نباء

شماره: ۷۸

جزء: ۳۰

محل نزول: مکه

ترتیب نزول: ۸۰

تعداد آیه: ۴۰

ahlolbait.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش بی اندازه است و مهربانی اش
همیشگی.

عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ

درباره چه چیز از یکدیگر می پرسند؟ (۱)

عَنِ النَّبِيِّ الْعَظِيمِ

از آن خبر بزرگ [قیامت کبری] (۲)

الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ

که همواره درباره آن با یکدیگر اختلاف دارند

[که واقع می شود یا نه؟] (۳)

كَلَّا سَيَعْلَمُونَ

نه چنین است [که می پندارند] به زودی [به حتمی بودن

وقوع آن] آگاه خواهند شد. (۴)

ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ

باز هم نه چنین است [که می پندارند] به زودی [به حتمی
بودن وقوع آن] آگاه خواهند شد. (۵)

أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهَادًا

آیا زمین را بستر آرامش قرار ندادیم؟ (۶)

وَالْجِبَالِ أَوْتَادًا

و کوه ها را میخ هایی [برای استواری آن؟] (۷)

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا

و شما را جفت هایی [به صورت نر و ماده] آفریدیم، (۸)

وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا

و خوابتان را مایه استراحت و آرامش [و تمدد اعصاب]

قرار دادیم، (۹)

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا

و شب را پوششی (١٠)

وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا

و روز را وسیله معاش مقرر کردیم؛ (۱۱)

وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا

و بر فرازتان هفت آسمان استوار بنا نهادیم، (۱۲)

وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا

و چراغی روشن و حرارت زا پدید آوردیم، (۱۳)

وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَجَّاجًا

و از ابرهای متراکم و باران زا آبی ریزان نازل کردیم (۱۴)

لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا

تا به وسیله آن دانه و گیاه برویانیم، (۱۵)

وَجَنَّاتٍ أَلْفَافًا

و باغ هایی از درختان به هم پیچیده و انبوه

بیرون آوریم. (۱۶)

إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيقَاتًا

بی تردید روز داوری وعده گاه است. (۱۷)

يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا

روزی که در صور می دمند و شما گروه گروه به عرصه

محشر می آید، (۱۸)

وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا

و آسمان گشوده می شود، پس به صورت درهایی

در می آید. (۱۹)

وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا

و کوه ها را [از جای خود] روان کنند و سرابی شوند! (۲۰)

إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا

بی تردید دوزخ کمین گاه است. (۲۱)

لِلطَّٰغِيْنَ مَآبًا

جایگاه بازگشت برای سرکشان و طاغیان است. (۲۲)

لَا يَتَّبِعُنَّ فِيهَا أَحْقَابًا

روزگاری دراز در آن بمانند. (۲۳)

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا

در آنجا نه [آب] خنکی می چشند و نه آشامیدنی

[باب طبع] (۲۴)

إِلَّا حَمِيمًا وَغَسَّاقًا

مگر آب جوشان و چرکاب و خونابه ای

[از بدن دوزخیان] (۲۵)

جَزَاءٌ وِفَاقًا

پاداشی است مناسب [اعمالشان.] (۲۶)

إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا

اینان بودند که به [روز] حساب امیدی نداشتند، (۲۷)

وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا

و آیات ما را به شدت و با همه وجود انکار می کردند (۲۸)

وَ كُلِّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا

و [ما] همه چیز را [از خوبی و بدی آنان] برشمرده و در نامه

اعمالشان ثبت کرده ایم. (۲۹)

فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا

[در قیامت به آنان می گوئیم:] پس بچشید که هرگز جز

عذاب بر شما نیفزاییم. (۳۰)

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا

بی تردید برای پرهیزکاران پیروزی و کامیابی است. (۳۱)

حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا

باغ هایی [سرسبز و خرم] و انواع انگورها (۳۲)

وَكَوَّاعِبَ أَتْرَابًا

و دخترانی نورسیده و هم سن (۳۳)

وَكَأَسَا دِهَاقًا

و جام هایی لبریز [از باده طهور] (۳۴)

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَابًا

در آنجا نه سخن بیهوده ای می شنوند

و نه دروغ و تکذیبی. (۳۵)

جَزَاءً مِّنْ رَبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا

[این] پاداشی کافی و به اندازه از سوی

پروردگار توست. (۳۶)

رَبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ ۗ لَا
يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا

همان پروردگار آسمان ها و زمین و آنچه میان آنهاست، آن
مهربانی که هیچ کس را اختیار چون و چرای با او نیست. (۳۷)

يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا ۗ لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ
أُذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا

روزی که روح و فرشتگان در یک صف می ایستند و سخن نمی
گویند مگر کسی که [خدای] رحمان به او اجازه دهد و سخن
حق و درست گوید. (۳۸)

ذٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ ۗ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ اِلٰى رَبِّهِ مَآبًا

آن [روز] روز حق است، پس هر که بخواهد راه بازگشتی به

سوی پروردگارش برگزیند؛ (۳۹)

إِنَّا أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ
وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا

ما شما را از عذابی نزدیک هشدار دادیم، روزی که آدم آنچه را [از خیر و شر] پیش فرستاده است بنگرد و کافر گوید: ای کاش من خاک بودم [و موجودی مکلف آفریده نمی شدم تا چنین روز سختی را بینم!] (۴۰)